

Sygn. akt II CSK 38/13

## POSTANOWIENIE

Dnia 28 czerwca 2013 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Anna Kozłowska

w sprawie z powództwa D. B.

przeciwko T. A.

oraz Skarbowi Państwa - Prezesowi Sądu Rejonowego w Z.

z udziałem interwenienta ubocznego po stronie pozwanego T. A.: [...] Towarzystwa Ubezpieczeń [...] Spółki Akcyjnej w S.

o zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 28 czerwca 2013 r.,

na skutek skargi kasacyjnej powoda

od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]

z dnia 11 lipca 2012 r., sygn. akt I ACa [...],

**1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**

**2. nie obciąża powoda kosztami postępowania kasacyjnego.**

## UZASADNIENIE

W sprawie z powództwa D. B. przeciwko T. A. i Skarbowi Państwa-Prezesowi Sądu Rejonowego w Z., przy udziale interwenienta ubocznego [...] Towarzystwa Ubezpieczeń [...] S.A. w S, po stronie pozwanego T. A., o zapłatę kwoty 1 476 000 zł, Sąd Okręgowy w Z. wyrokiem z dnia 30 stycznia 2012 r. oddalił powództwo, a Sąd Apelacyjny w [...] wyrokiem z dnia 11 lipca 2012 r. oddalił apelację powoda.

W skardze kasacyjnej od tego wyroku powód zarzucił naruszenie prawa materialnego, to jest art. 442<sup>1</sup> § 1 k.c., art. 442<sup>1</sup> § 2 k.c. w związku z § 131, § 132, § 133 i § 134 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 9 marca 1968 r. w sprawie czynności komorników w związku z art. 947 i art. 948 k.p.c., art. 21 ust. 1 oraz art. 64 ust. 1 i 2 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej w związku z art. 1 Protokołu nr 1 do Konwencji o Ochronie Praw Człowieka i Podstawowych Wolności, art. 117 w związku z art. 442<sup>1</sup> § 1, art. 5 i art. 417<sup>2</sup> k.c., art. 41 k.r.i.o. w związku z art. 787 k.p.c., a także naruszenie przepisów postępowania, to jest art. 775<sup>1</sup> k.p.c. w związku z art. 7 ustawy z dnia 2 lipca 2004 r. o zmianie Kodeksu postępowania cywilnego oraz niektórych innych ustaw, art. 233 § 1, art. 231 oraz art. 328 § 2 k.p.c. We wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania skarżący podniósł, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, sprowadzające się do następujących pytań: 1) czy w toku postępowania cywilnego sąd może i powinien ustalić, czy czyn pozwanym wypełnia znamiona przestępstwa, którego Sądy obu instancji nie dopatrzyły się, chociaż w żaden sposób swojego stanowiska nie uzasadniły, a co ma istotne znaczenie dla oceny ewentualnego przedawnienia roszczenia, 2) czy Sądy obu instancji mogły w żaden sposób nie odnieść się do stawianych pozwanym zarzutów naruszenia przepisów prawa, polegających na przeprowadzeniu egzekucji z nieruchomości powoda pomimo faktu, iż rzekomi wierzyciele powoda nie posiadali tytułów wykonawczych względem powoda, 3) czy skoro Sąd II instancji powołując się w uzasadnieniu wydanego wyroku na treść uzasadnienia wyroku Sądu Okręgowego w Z. wydanego w niniejszej sprawie, ustalając, iż w przedmiotowej sprawie kluczowym problemem jest przedawnienie roszczenia mógł stwierdzić, że powód w swej apelacji w żaden sposób nie podnosi, aby szkoda wynikała na skutek przestępstwa, podczas gdy z treści uzasadnienia

apelacji jednoznacznie wynika, że powód wprost wskazuje na popełnienie przez pozwanych przestępstwa. Skarżący powołał się również na oczywistą zasadność skargi.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Dokonywana w toku postępowania kasacyjnego ocena skarg kasacyjnych w ramach tzw. przedsądu ma na celu wybór takich spraw, które powinny zostać rozpoznane ze względu na interes publiczny. Rozwiązanie to łączy się ściśle z charakterem skargi kasacyjnej jako szczególnego środka zaskarżenia, uruchamianego nie dla dokonania kolejnej kontroli instancyjnej zaskarżonego orzeczenia, ale uruchamianego przede wszystkim w interesie ogólnym i ukierunkowanego – przynajmniej ze swego założenia – na rozpatrzenie wyłącznie kwestii prawnych (materialnych i procesowych) związanych z wydanym przez sąd drugiej instancji zaskarżonym orzeczeniem. W związku z tak ukształtowanym modelem zaskarżania prawomocnych orzeczeń, skargę kasacyjną poddano szczególnym rygorom tak w zakresie podstaw na jakich może być oparta jak i przesłanek, których istnienie przesądza o jej przyjęciu do rozpoznania. Tak więc, Sąd Najwyższy, zgodnie z art. 398<sup>9</sup> § 1 k.p.c., przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Skarżący, powołując się na występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego (art. 398<sup>9</sup> § 1 pkt 1 k.p.c.), powinien był zagadnienie to przedstawić przez jego odpowiednie sformułowanie z przytoczeniem przepisów prawa, na tle których ono powstało, a także wykazać, że rozstrzygnięcie tego zagadnienia przez Sąd Najwyższy będzie miało istotne znaczenie nie tylko dla rozstrzygnięcia sprawy, lecz także dla rozwoju praktyki sądowej (por. m. in. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 22 listopada 2007 r., I CSK 326/07, niepubl.). Skarżący nie sprostął temu wymaganiu. Przedstawione zagadnienia nie zostały sformułowane w odpowiednio precyzyjny a jednocześnie abstrakcyjny sposób i mają charakter wysoce kazuistyczny, nie wskazują przepisów prawa, na tle których powstały. W istocie

rzeczy sprowadzają się do pytania o prawidłowy sposób rozstrzygnięcia przedmiotowej sprawy, co nie stanowi zagadnienia prawnego, w rozumieniu art. 398<sup>9</sup> § 1 pkt 1 k.p.c. Uzasadnienie wniosku o przyjęcie z podanej przyczyny skargi kasacyjnej nie zawiera wyczerpującej argumentacji, nie przedstawia kontrowersji i rozbieżnych ocen prawnych jakie na tle prezentowanego problemu pojawiły się, nie zawiera też wykazania uniwersalnego charakteru zagadnień i przydatności odpowiedzi udzielonej przez Sąd Najwyższy dla rozwoju judykatury.

Brak też było podstaw do oceny skargi kasacyjnej jako oczywiście uzasadnionej. W orzecznictwie Sądu Najwyższego ugruntowane zostało jednolite zapatrywanie przyjmujące, że dla wykazania oczywistej zasadności skargi kasacyjnej wymagane jest wykazanie przez skarżącego, że bez wątpliwości doszło do uchybień i naruszeń przepisów prawa materialnego lub procesowego, że jest pewne, iż miały one wpływ na treść orzeczenia albo podniesione zarzuty oczywiście uzasadniają skargę. Spełniające te wymogi naruszenie przepisów prawa powinno mieć postać kwalifikowaną, dostrzegalną bez potrzeby wnikliwej analizy prawnej i zagłębiania się w szczegóły sprawy. Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania i jego uzasadnienie na tle jej podstaw oraz motywów zaskarżonego wyroku nie uzasadnia oceny, że kwestionowane rozstrzygnięcie stanowi konsekwencję jaskrawych błędów w zakresie wykładni prawa.

Należy także zauważyć, że w skardze kasacyjnej zachodzi sprzeczność argumentacyjna - wskazania, że w sprawie występuje zagadnienie prawne oraz oczywista zasadność skargi pozostają we wzajemnej sprzeczności.

Z przedstawionych przyczyn, przy uwzględnieniu, że w sprawie nie zachodzi nieważność postępowania, którą – zgodnie z art. 398<sup>13</sup> §1 k.p.c. – Sąd Najwyższy bierze pod uwagę z urzędu, należało odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398<sup>9</sup> § 2 k.p.c.). O kosztach postępowania kasacyjnego orzeczono na podstawie art. 102 w związku z art. 398<sup>21</sup> i art. 391 § 1 k.p.c. uwzględniając trudną sytuację życiową skarżącego.

aw

jw